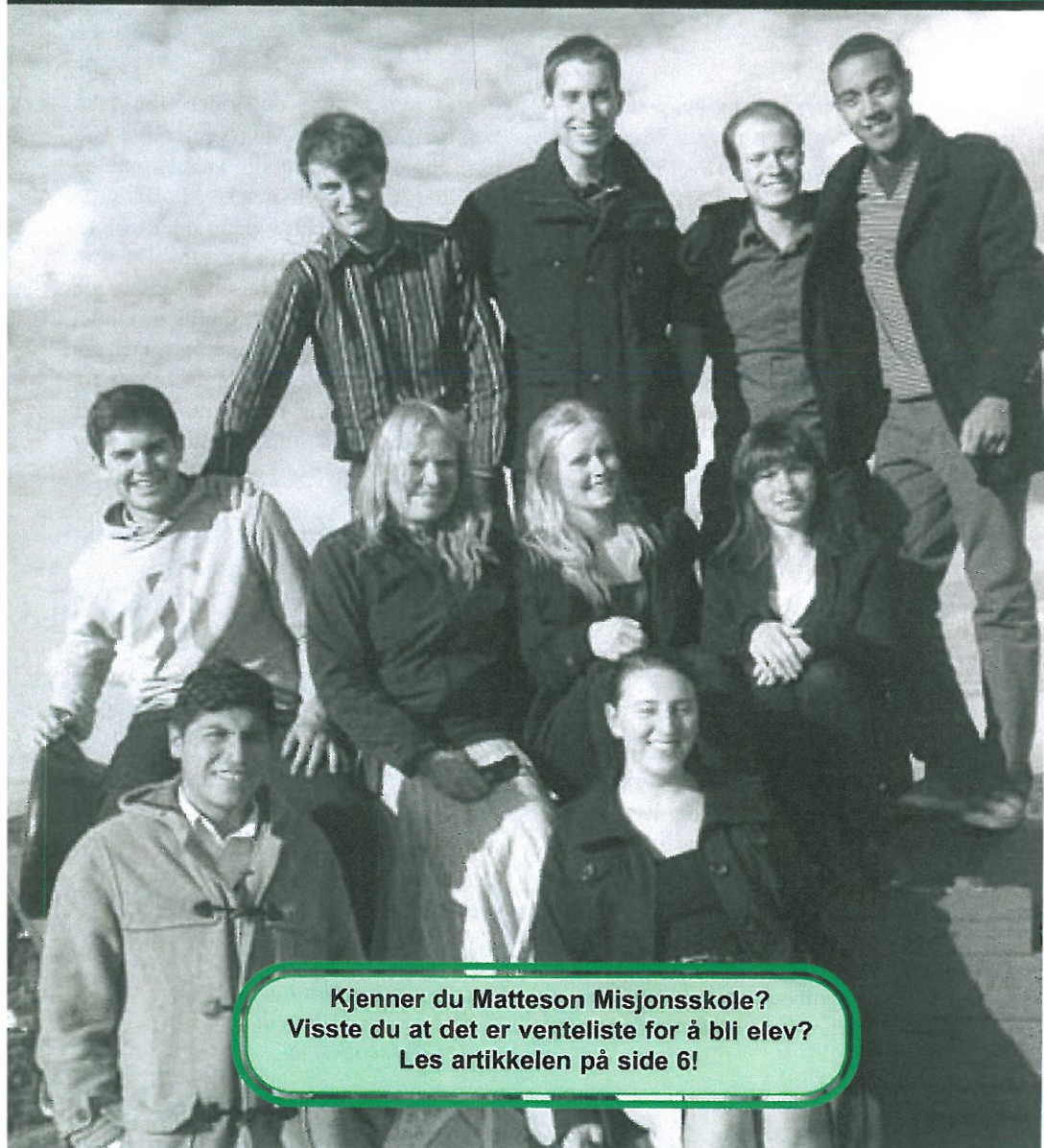

Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 2011 - 22. årgang

**Kjenner du Matteson Misjonsskole?
Visste du at det er venteliste for å bli elev?
Les artikkelen på side 6!**

Hold ut i ventetiden

Av Kjell Elvejord

I 1946, like etter krigen, begynte Ronald Fangen oversettelsen av Kai Munks prekenene fra krigsårene 1941 - 1942. I en av disse prekenene sier Kai Munk: "For en 15 - 16 år siden sto jeg en perlende sommermorgen i min hage, aldeles fortapt i all livets deilighet. Da hørte jeg plutselig en underlig tone i luften, og jeg tenkte: Det skulle vel aldri være Herren som kommer igjen ? Senere viste det seg at det var redningsbåten ved havet som holdt øvelse, det var en rakett som var blitt avfyrt. Men jeg verken lo av meg selv, eller skammet meg. Jeg hadde fått vite noe om meg selv som jeg var glad for. Og aldri vil jeg glemme den følelsen av lykke som grep meg ved muligheten for at det kunne være Ham selv. Vakrere syntes jeg ikke denne vakre sommermorgen kunne krones !"

For min egen del ber jeg om at dette håpet må holdes levende. Forvisningen om at Jesus en dag kommer igjen for å sette alt i rette skikk, er ikke bare et viktig lærepunkt i min kristne tro, men en kraft til fornyet frimodighet i liv og tjeneste. Vær på vakt og våk ! Alt det som skal skje er ikke bare en påminnelse om en dom-mens dag, men et håpets vårtegn. Når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet, for da er deres forløsning nær.

Det synes som om tiden for Jesu komme går sakte. Men ventetiden kan også holde oss åndelig våkne, når vi kjemper i vanskeligheter. Forfatteren Haldis Reigstad skrev dette diktet til en ungdom som var hardt prøvet. En som ble mobbet på skolen og opplevde harde prøvelser med sykdom i familien. Diktet skulle egentlig være en kjærlig hilsen fra mor til datter, men det ble en hilsen fra Jesus til sitt kjempende barn. Siden har dette diktet også blitt til stor hjelp for mange som opplever prøvelser i livet.

*"Hold ut, mitt barn,
for meg er du en dyrebar juvel!
Jeg teller alle tårene
som renner fra din sjel.*

*Jeg elsker deg,
min kjærlighet skal fylle deg med sang.
Det håpet jeg har kalt deg til,
skal du få se en gang.*

*Hold ut mitt barn,
jeg er hos deg når du alene står.
Jeg leder deg,
jeg er ditt lys når du i mørke går.*

*Min nåde skal beskytte deg,
jeg omgir deg med fred.
I all din sorg og lidelse
er jeg ditt skjulested.*

*Hold ut, mitt barn,
gi ikke opp, snart bryter lyset frem!
Mitt øye våker over deg
til du er kommet hjem.*

*I hjertet mitt er mange rom,
og ett er bare ditt.
Der inne er du alltid trygg,
du kjære barnet mitt."*

Ny morgen. Nytt ord: Håp ! Ett av de fineste ord jeg vet om. Jeg kan ikke leve uten håp. Håpet om at mennesker jeg er glad i, som lever i sykdom og smerte, skal bli friske. Håpet om at venner som sliter med forholdet sitt, skal få det bra sammen. Håpet om at vi som en menighet skal dele tro på en måte som skaper begeistring, ettertanke, gjenkjennelse og kampvilje. Håpet om at livet har seiret over døden og at lidelsen og det onde en dag ikke skal være mer. "Et glimt av sol bak tåken å bevare, det er det livsens krav en mann skal klare", skrev Ibsen. Bevare håpet. Det kan handle om å bevare det store perspektivet på livet, om at vi er en liten del av en stor sammenheng. For noen hundre år siden var det to steinhoggere i arbeid, som fikk det samme spørsmålet: "Hva holder du på med ?" Den ene svarte: "Det ser du vel, jeg hogger stein !" Den andre rettet ryggen og sa: "Jeg bygger en katedral !"

Du er også med og bygger en katedral

- Guds menighet i verden, som du er en del av. Det er godt for troen og håpet å føle seg delaktig i det store perspektivet - Guds menighet - de som er kalt ut, som det heter på gresk. Ronald Fangen skrev det så vakkert i sin kantate fra 1942. Den er likevel tidløs og minner oss om hvorfor vi er til, vår viktigste oppgave i denne verden, den freden som bare Gud kan gi oss i Jesus Kristus - og framtidshåpet som lyser klart for oss i tiden vi lever i, og Guds eget Ord som bekrefter at det er sant - det salige håp !

*Guds menighet er jordens største under!
Mens verdens skikkelse i hast forgår.
Er Kristus i all evighet den samme,
Og fast hans rike på sin klippe står.
Mens verdensriker stiger og de synker.
Går kirken mot fullkommenhetens vår.*

*Så kommer dagen da alt hat skal smelte
Som sne og is for sol og sommervær
Da faller Satans makt, da skal hans velde
Gi tapt for dem som strider i Guds hær.
Med jubel skal de høste hva de sådde
Og salige få se Ham som han er.*

*Å, hellig håp ! Å, sanne sikre løfte
Fra Ham som aldri skifter sinn og art!
Er natten lang, er kampen full av kvaler,
Som morgensjernen lyser løftet klart.
Det er Guds eget ord. Du skal ha trengsel,
Men kjemp frimodig - se jeg kommer
snart!*

Styret for SDA Seniorforening bevilget nylig kr 10 000 til Det Norske Bibelselskap. Seniorene har gjennom en rekke år gitt gaver til Bibelselskapet. Vi støtter utbredelsen av Guds Ord og har gjennom en rekke år hatt anledning til å påvirke selskapets virksomhet.

Øivind Gjertsen

SKIP I NATTEN

Av Øivind Gjertsen

Henry Longfellow skrev:

*Skip som møtes i natten
hilser når de passerer,
sender hverandre signaler,
en fjern stemme i mørket.*

*Slik på livets hav,
møtes vi og snakker med hverandre.
Bare et blikk, en stemme,
så mørke igjen
og stillhet.*

Ja, slik er livet virkelig. Vi møtes og skilles. Noen ganger hilser vi på hverandre. Ofte møtes mennesker med bortvendte blikk, særlig i storbyen. Drar du til fjells, opplever du nesten alltid at mennesker du møter, hilser på deg. Det er hyggelig og hjertevarmende, men i byen seiler "skipene" ofte forbi hverandre uten en hilsen. Menneskene er ensomme, selv om de bor i samme trappeoppgang.

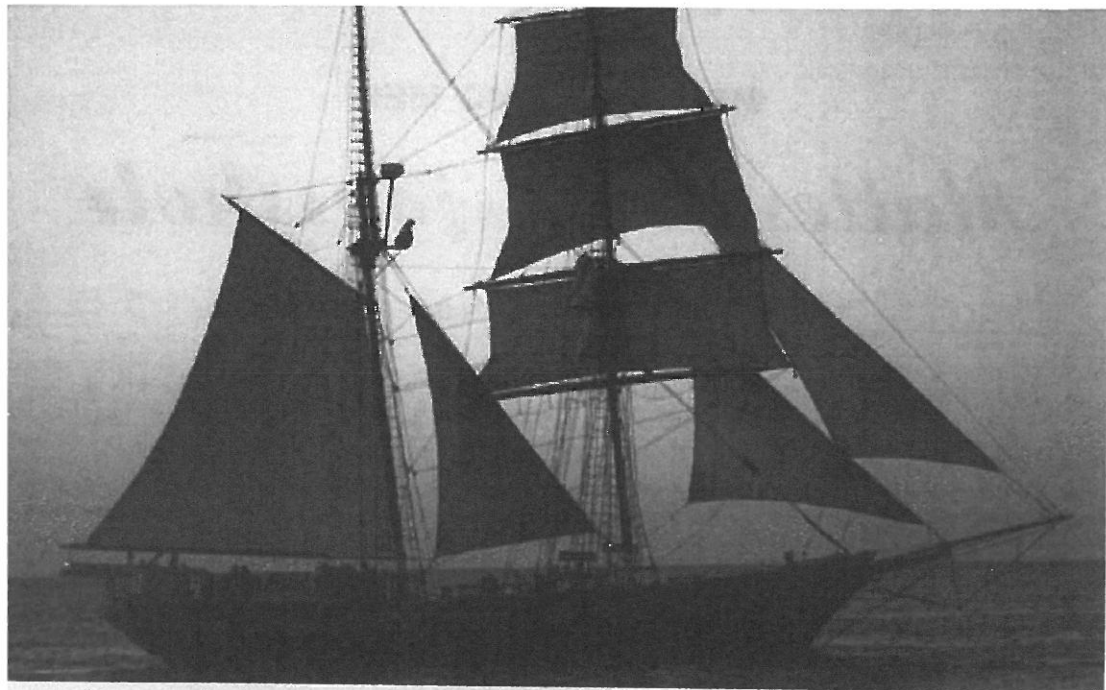
Politisjef Kwessey Ghanney taler til studentene på Bekwai.

Skip i natten. - De, som tar kontakt med hverandre, opplever ofte å bli påvirket gjennom møtet. Noen ganger resulterer kontakten i minner for livet. Du blir et rikere menneske når du gir av deg selv. Og den som opplever din oppmerksomhet blir også gladere, kanskje til og med lykkeligere. Jeg har hatt mange slike opplevelser og minnes det som hendte med glede.

Skip i natten. - Jeg satt ved et bord på Ikea Oslo og nøt et glass virkelig kaldt vann. Da kom det et eldre ektepar seilende forbi. "Hei", ropte jeg, og Kari og Jan Paulsen stoppet opp. Vi har det med å møtes de underligste steder! På en jungelsti i Afrika, en travel flyplass et eller annet sted i verden, eller - Ikea Oslo. Gjenkjennelsen tar bare et øyeblikk og så kommer alle minnene, alle refleksjonene, alt som knytter oss sammen.

Afrika dukket opp, særlig Ghana, hvor vi tilbrakte tid sammen på samme compound og andre steder. Opplevelsene under det en forfatter kalte: "Tropesolens glød". Travle dager i yngre år og i et vennlighetens univers da vi var misjonærer. Den gang da vi var "expatriates", fremmede i en fremmed kultur, prisgitt temperaturer vi ikke likte, politiske forhold vi heller ikke var glade for, men et fellesskap i misjonens tjeneste, som kom til å merke oss for livet. Når vi nå ser oss tilbake og "mimrer" sammen, gler vi oss over den dramatiske framgangen som har

funnet sted på misjonsmarken. Der vi med glede talte om ti-tusener dømte adventister, kan vi i dag telle hundre-tusenere, og en menighet som er veldig aktiv, uavhengig av vår hjelp. De klarer seg selv og vi gler oss, mens vi takker for den del vi fikk ha da vi tjente der ute.

Skip som seilte forbi. - En av mine venner fra tiden i Ghana, Kwessey Ghanney, sendte meg og Alfred Berger, gjennom mange år, tale-kassetter med nytt fra Ghana og varme hilsener. Selv var han nr. 3 i hierarkiet i det ghanesiske politi. Ghanney hadde ansvaret for politiets intendatur, uniformer, våpen, bygninger, m.m. Han var en ubestikkelig politiembetsmann og på sabbatsdagen en vennlig forstander for menigheten ved Labadi Beach i Accra. Jeg husker særlig den dagen han talte ved avslutningen på Bekwai, vårt eldste og største skoleanlegg i Ghana. For øvrig kunne Kwessey Ghanney vært Paramount Chief på Cape Coast, et mektig høvdingembete, men av

religiøse grunner sa han nei - takk til tilbudet fra folket i Cape Coast.

Livet gir oss mange møter under seilasen. Til berikelse, men også smerte og sorg. Min far fortalte ofte om reiser han hadde hatt på havet. Høsten 1941 seilte han sammen med andre i en liten fiskekøyte på flukt til England. De møtte et skip, et tysk marinefartøy, som ønsket å borde fiskekøyta, men stormen forhindret dette. Dette nattlige møtet var truende. Da far i november 1944 seilte sammen med officersvenner på et britisk hangarskip, var skipet en del av en stor konvoi. Britiske marinefartøyer seilte sammen med lasteskip på vei til Murmansk i Sovjet-samveldet. Fra skip til skip gikk det signaler i natten. De seilte i angst for tyske U-båter. Far hadde samtaler med unge britiske flygere, som var med for å beskytte overfarten. Flere ganger hendte det at flygere han hadde møtt om morgenen ikke kom tilbake fra tokt. De hadde

Artikkelen fortsetter på side 23

MIN ERFARING MED

Matteson Misjonsskole

Av Vivian Fosse Telfer

Vi visste vel ikke så veldig mye om Mattesonskolen, verken jeg eller barna, da vi kom fra New Zealand i 2005. Mor og far hadde egentlig invitert Julia til et skoleår ved den Europeiske Bibelskolen i Skotselv dette året. Men da hennes reise nærmet seg, sto plutselig også både jeg og de tre andre barna reiseklare for å dra til Norge.

Jeg hadde bodd på New Zealand i 18 år, hadde mitt arbeid der og var blitt vant til å bo i et land med bra klima, lange somre og nærmest grønn vinter og milelange badestrender. Barna 'bodde' nesten på sjøen med sine svømmesurfebrett i fritiden og yngstemann Jamie hadde knapt sett et snønugg før han kom til Norge. Selvfølgelig savner vi å gå rett ut i hagen og plukke kiwi, fejoa, avokado og mange forskjellige frukter rett inn på frokostbordet.

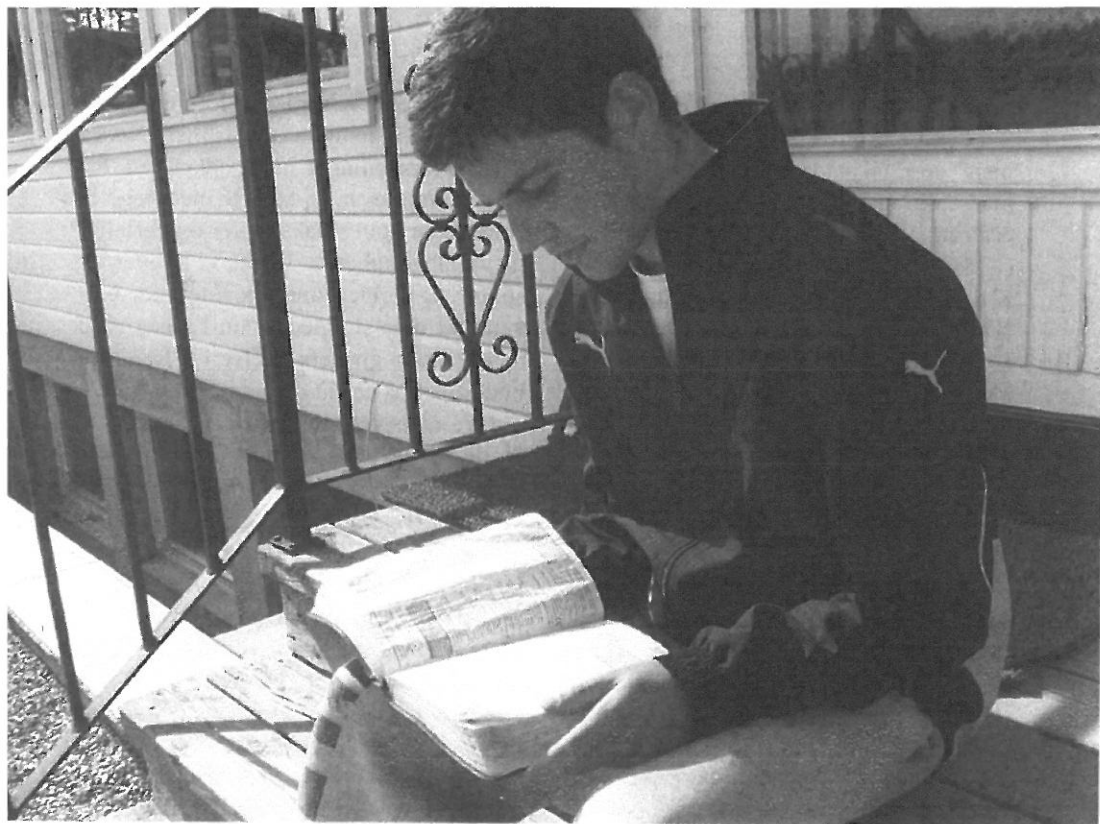
Men jeg tror de fleste nordmenn som bor utenlands har mye av Norge i sine hjerter, med en aldri så liten lengsel etter variasjonen med de fire årstider.

For å si det med dikteren; "Her ser du krefter mot krefter bende, polarnatt flamme og nattsol brenne". Og man savner de lange skiturer over hvite vidder, 17.mai med Bergenske buekorps og utsikt fra Fløyen. Og så ikke minst foreldre og slekt både i vest og øst.

Mor fikk seg jo litt av en overraskelse da hun fikk vite at det ikke bare var Julia

som kom. Og snart lå alle barna strødd utover på luftmadrasser på gulvet i hennes leilighet i Hokksund de første dagene. Og nå tok planleggingen til. De to eldste guttene ville ha seg sommerjobb, men det var ikke så enkelt. Det var midt i juni og slike jobber var allerede opptatt. Men mor og jeg hadde en plan. Hun hadde allerede blitt kjent med Mattesonskolen gjennom en sykepleier-kulling, gift og bosatt i USA, som hadde hatt sine to sønner på Mattesonskolen. Egentlig var hun interessert i at de skulle få lære norsk. Men da guttene kom tilbake til California hadde de fått viktigere lærdom enn bare norsk språk. Da den eldste holdt sin første tale i menigheten etter hjemkomsten, ble foreldrene storlig forundret. Og for å gjøre en lang historie kort, tok han sin pastorutdannelse og har siden hatt ansvaret for flere menigheter. Yngstemann tar nå sin videre utdannelse ved Loma Linda.

Mor hadde fått dette årets skoleprogram for Mattesonskolen av en bekjent. Hun syntes det så spennende ut, og siden hun plutselig hadde fått disse barnebarna så å si 'rett i fanget', mente hun de kunne trenge en god begynnelse på sin videreutdanning her i Norge før de kunne finne seg arbeid. De snakket jo bare engelsk, men det var jo ikke noe problem på Mattesonskolen. Guttene var nok litt skeptisk til dette matriarkiske påtrykk, ja Joachim stakk en tur til Drammen i sitt

*Jamie mener Matteson Misjonsskole er den beste skolen for "Youth under construction!"
Her prioriterer han tid til å studere Guds Ord.*

siste forsøk å finne seg en jobb. Men til glede for oss andre fantes det ikke noe på kort sikt. Dermed ble de begge meldt på til Matteson skolens nye skoleår. Siden har alle fire tatt sin misjonsutdannelse på skolen, og ingen av dem har angret på det. Joachim tok sine Newbold - år og har nå startet som pastor. Jonathan og Julia studerer til en bachelor med fokus på videre misjon. Yngstemann som er student på Matteson skolen i år vil også gjerne utruste seg videre for en meningsfull gjerning i Guds verk.

Siden jeg hadde barn som elever ved Matteson skolen, vokste interessen for å bli bedre kjent med skolen. Selv om jeg bodde i Skotselv og fikk lang reisevei,

fikk jeg i oppdrag av min arbeidsgiver i Buskerud å reise til Matteson skolen for å arbeide to dager i uken, mens han fortsatt betalte meg full lønn. Det var jo en veldig grei ordning for skolen og meget hyggelig for meg og guttene. Og ettersom tiden gikk oppdaget jeg det unike, helhetlige utdanningsprogrammet.

Mange av våre eldre har brukt flere av sine ungdomssår på Onsrud misjonsskole og jeg vet de sitter med gode minner fra den tiden. Matteson skolen leder ikke til en offentlig godkjent kompetanse, men setter sitt fokus på bibelkunnskap, evangelisme, helse og organisk hagebruk. Og vi tror at Gud ønsker slike steder der ungdom får sjansen til å fordype seg i vårt

budskap for å formidle det videre.

Ellen G. White skriver om en "hær av unge" som vil samarbeide med engler og med eldre mennesker som har innsikt og erfaring, og som er forent i Kristus. (Utdanning for livet). Og som Rolf Kvinge nevnte ved vårt 20 års jubileum: "Det er først når alle gode krefter går inn for Malakias målsetting om "at fedrenes hjerter vender seg til barna og barnas hjerter til fedrene" at Guds velsignelse kan nå vår menighet i rikelig mål".

Nå har jeg vært medarbeider i dette prosjektet på Mattesonskolen i 5 år. Vi prøver å skape en god kristen atmosfære og fordi vi ikke har så store klasser blir vi godt kjent med hverandre og blir som en familie. Jeg er fremdeles i undring over at hvert år møtes en liten flokk unge fra forskjellige kanter av verden og i løpet av skoleåret merker vi hvordan Guds ånd har styrket, oppmuntret og ledet oss til et fantastisk fellesskap. Elevene har gradvis fått lære hvordan administrere tiden og livet sitt, slik at de kan bli nyttige tjenere i Guds verk. Teori og praktisk arbeid går hånd i hånd, og selv om noen skoletrette unge er litt skeptiske i begynnelsen, tar det ikke lang tid før de ser nytten i et slikt vekselbruk og deltar med stadig større entusiasme. Jeg tror en del har ment at det må være kjedelig å gå på Mattesonskolen, at vi er for strenge og fundamentalistiske. Da bør dere besøke oss på våre inspirasjonshelger, der vi kan ha problemer med å skaffe plass nok til alle besøkende. Vi må ofte ta i bruk både statskirken og naboskoler for å huse våre gjester. Og man vil oppdage at alle bryr seg om hverandre fordi vi vet vi er elsket av Ham som har skapt oss.

I nabolag og rundt i vårt omland ellers står forskjellige foreninger i kø for å få et

møte med oss; velferdslag, foreninger og hagelag, aldershjem og tilmed andre kristne forsamlinger har 'booket' oss for lang tid framover. Vi tar ofte med vegetariske retter som smaksprøver og forteller litt rundt sunnhet og helse. Vi synger og spiller og holder små andakter der elevene får dele sin glede i sin Frelser med andre. Dette gir dem øvelse i å fremføre budskapet på en fin og naturlig måte.

I tre måneder av skoletiden er det satt av tid til spesiell misjonserfaring. Vi har kontakter, spesielt i Sør-Amerika der elevene får reise og oppleve andre kulturer og språk. De får delta i arbeid ved misjonsstasjoner, skoler og barnehjem og får ofte stort ansvar, men også med trygge tilsyn. De som ikke vil reise så langt får andre muligheter i Norges land. Det er stor fest og glede når vi får disse unge tilbake og de med begeistring forteller om sine erfaringer.

I siste del av skoleåret, juni/juli har Mattesonskolen i mange år fått anledning til å besøke andre landsdeler i Norge. Vi har vært i Rogaland, Møre og Romsdal, Bergen og Finnmark. Sven Arvid Gustavsen har skaffet til veie to store misjons busser, som flittig har vært benyttet av glade Matteson elever. Senere har vi sammen med andre ungdomslag og ungdomsavdelingen i den Norske Union dannet Impact Norge, og inntatt både Finnmark (igjen), Helgeland og i år Vesterålen med opptil 100 deltakere. Og da er det praktisk med bussene som Sven Arvid velvillig har stilt til rådighet, og dessuten tilstrekkelig med sjåfører som er med på å føre alle disse unge trygt ut på tur.

Da vi i år hadde Paulusseminar i Adventkirken med Terje Bjerka var det noen venner av Mattesonskolen som

ønsket komme om vi fra skolen ville synge ved disse foredragene. Det førte igjen til en spesiell invitasjon fra en av kursdeltagerne til å komme til deres statskirkesamling og holde program om det vi holder på med på skolen, med mye sang og musikk. Lederen for dette stod fram i Adventkirken ved slutten av Paulus-seminaret og takket for de flotte foredragene Terje Bjerka hadde fremholdt, hun var spesielt takknemlig for den nye innsikten hun hadde fått rundt det strålende håp som ventet oss ved oppstandelsen og Jesu gjenkomst, og så inviterte hun alle til å være med på kirkesamling hos dem når

Mattesonskolen skulle komme for å gjeste dem.

Vi er utrolig takknemlig til unge og eldre støttespillere vi har i vår egen menighet rundt om i landet. Gud har stadig vist oss klare eksempler på hvordan han har overbevist mennesker om hvor viktig denne skolen er for SDA menigheten i Norge, og hvordan de gir dette til kjenne med stadig oppmuntring og støtte. I skrivende stund har vi allerede fullt antall elever for kommende skoleår, med venteliste for neste år. Det er spennende å se den voksende interessen for misjon blant de unge.

Adventistenes historie på Hadseløya

Eres den som æres bør

Aktiv Pensjonstid nr. 1- 2011, hadde en lesverdig og interessant artikkel om vår historiske bakgrunn fra Hadseløya. Stoffet var hentet fra en artikkelserie i Melbuposten under Kjell Nordahls signatur. Han hadde fått avisen til å publisere artiklene gjennom sin kontakt med en av journalistene i avisen. Da vi leste artiklene, så vi med en gang at dette var noe våre lesere ville like å lese. Denne antagelsen er blitt bekreftet.

Nå viser det seg at Kjell Nordahl i tillegg til eget arbeid har hatt stor hjelp av historisk materiale han har hentet fra et upublisert manus skrevet av Kjell Helgesen. Nordahl er nå sterkt opptatt av at lektor Helgesen blir kreditert for sitt arbeid. Det gjør vi nå og beklager at vår lille note ikke inkluderte lektor Helgesen.

Kjell Helgesen er lektor ved Tyrifjord videregående skole og har også båret ansvar som rektor. Han er filolog med sterke historiske interesser. Helgesen har siden 1982 hatt som hobby å skrive om den norske adventhistorien. Han har brukt tusener av timer på dette. Målet hans er en gang å få utgitt en bok. Dette håper han å få gjort når han om noen år blir pensjonist. Vi ser fram til boka med glede. Dette er viktig for den norske adventfamilien.

Sangen som ledet til Jesus Kristus

Av Rolf H. Kvinge

Minnene er mange og gode fra min barne - og ungdoms menighet. Da onde krefter prøvde å lede et ungt menneske bort fra Gud og frelse, eide menigheten et middel som gang på gang trakk meg tilbake til det kristne fellesskapet, nemlig sangen. Tilbake i førtiårene, like etter at krigen var over, hadde menigheten i Bergen både et musikklag og et sangkor. Korets dirigent var Einar Landås og mor til Einar ledet musikklaget. Det hendte også at vår forstander svingte taktstokken. Hver vinter var menigheten engasjert med store offentlige virksomheter. Da deltok disse sangkrefte-
tene både til de offentlige møtene og til gudstjenestene på sabbaten i kirken. Det var derfor også behov for øvelse hver eneste uke. Og selv om skole og sportslige gjøremål krevde tid, dro disse øvelsene meg til Adventkirken både på mandag og tirsdags kvelder i uken. Jeg elsket disse sangopplevelsene. Selv om jeg så vidt var over stemmeskiftet og det hendte at lydene som kom ute av hal-
sen var av blandet kvalitet, var det så spennende og inspirerende å stå der i

bassgruppen og delta. Tidlig hadde jeg lært å lese noter og det forenklet deltagelsen når jeg skulle finne bass stemmen. Jeg lyttet også intenst til sidemennene, som gjerne var pastor Paul Frivold eller Rasmus Olsen. Begge var stødig på stemmen sin. For meg var kvelder med øvelse det mest avslappende og givende. Men kor og musikklag var i aktivitet for å berike møtevirksomheten og slik delta under forkynnelsen. Det var alltid med en viss spenning jeg var med når vi skulle opptre offentlig. Da gjaldt det å gjøre sitt beste, og vi var blitt minnet om at vi alltid måtte synge til Guds ære.

Det er noe med sang og musikk som virker oppløftende og himmel vendt. Jeg tror at Bibelen har det første eksempel på det vi kunne kalle musikk- terapi. Vi leser nemlig om David som tok fram harpen og spilte for kong Saul: "Da letnet det for Saul; han kjente seg bedre, og den onde ånden forlot ham" (1 Sam 16,23;) God musikk virker beroligende, oppløftende og forfriskende

Menighetskoret i Bergen i begynnelsen av femtiårene under sin dirigent Einar Landås

Det var slik sangen også virket på meg. Dagliglivets strevsomme opplevelser ble på en måte lagt på hyllen når sangen lød og man selv var del i den.

Jeg husker da jeg for mange år siden var pastor Ole Jordals assistent under en virksomhet i Oslo. Vi samlet grupper av interesserte til bibelstudier, og Jordal ville alltid innlede studiet med felles sang. Derfor var gitaren og små sangbøker, en selvfølge å ha med til hjemmet der studiet pågikk. Jeg husker at jeg spurte bror Jordal hvorfor han alltid ønsket å innlede bibelstudiet med sang? Og svaret kom hurtig og kontant: "Sangen mykgjør hjertene. Det er en viktig forberedelse for undervisningen og forkynnelsen

av Guds Ord". Det er sikkert riktig. Både tonen og tekstene som blir sunget leder tankene til Jesus Kristus. "Sangen vil dempe grove og ukultiverte naturer og lindrer og beroliger det hvileløse inne i en. (Ed s 39)

Uttalelser fra Ellen White forteller meg hvorfor sangen virket så positivt på mitt sinn. Hun skriver at "Sangens melodi er et av Guds virkemidler i arbeidet for å frelse mennesker. Hvis musikken holdes på et høyt nivå, kan den gjøre et gunstig inntrykk på ikke-troende. Sangen er en like viktig del av gudstjenesten som bønningen". (Ed 168).

Evnen til å synge er en Guds gave. La oss endelig bruke den til Guds ære.

Vårtreffet

i Sandefjord

Vårtreffet i Sandefjord 10. mars ble meget vellykket. Det er tydelig at disse treffene er populære. Om lag 100 senior adventister tok del arrangementet, som ble ledet av foreningens formann, Kjell Elvejord. Kirken vår i Sandefjord var en vakker ramme om det som skjedde denne vakre vårdagen. Menigheten har all grunn til å glede seg over sitt kirkehus. Laila og Bjørn Keyn hadde ansvaret for allsangen ved begynnelsen av samlingen. Det er oppmuntrende å ta del i allsangen under slike samlinger. Deltagerne var aldrende mennesker, men det kunne man ikke finne spor av i den fulltonende sangen og musikken, som fylte kirkesalen. Musikeren og kordirigenten Sverre Valen var sentral da kirken ble bygd. Som utdannet snekker var han også fagmann når det

gjaldt reisingen av kirken og denne interessante faglige kombinasjonen har gitt oss et vakkert kirkebygg med fin akustikk.

Vi hadde besøk fra Mattesonsskolen. De preget samværet med vakker sang og musikk. Menigheten har grunn til å takke for flokken med gudhengivne elever. Gunnar Gustavsen har god grunn til å glede seg over de unge, som i en ond og vanartet tid ånder av gudhengivenhet og glede over å tilhøre adventflokkene. Elevene bar også ansvaret for servering under middagsmåltidet. De var vennlige og effektive og kjøkkensjef Roald Hofseth og hans medarbeidere kunne glede seg over at all den deilige maten han hadde laget forsvant som dugg for solen.

Foto: Edy Swar

*Bildet til venstre: Som alltid smakte middagen fortreffelig når Roald Hofseth var kokk..
Til høyre: Det gledet oss å se og høre alle de kjekke ungdommene fra Matteson skolen.*

Vi har tidligere pekt på hvordan adventister, som levde før vår tid, har unge etterkommere, som er uhyre aktive i menigheten i våre dager. Denne gangen nevner vi Vivian Fosse Telfer, en av lederne fra Mattesonsskolen. Hun kom til møtet for å hjelpe oss og hadde med seg noen av sine barn. Telfer-barna er blant de aktive i menigheten og var sammen med mor med til å prege vår sammenkomst. Vi har tidligere nevnt de aktive Hjortland-barna, oldebarn av Johan Gudmundsen i Bergen. Vivian og barna hennes har en annen adventist høvding i slekten. Jeg husker med glede kjempen Jørgen Fosse i Bergen. En aktiv mann i misjonsarbeidet i tidligere tider. Han var kolportør og kolportørleder, en ekte stril, som ville gledet seg over det hans etterkommere betyr for menigheten. Det gir håp for fremtiden å registrere at mange unge, som idag er aktive i menigheten, bærer med seg troen og arven fra dem som levde tidligere. Vi ønsker Guds sig-

ning over liv og gjerning.

Vårt alders- og sykehjem i Sandefjord, Mosserødhjemmet, har en aktiv leder. Bjørn Klaussen, misjonærbarn og predikantsønn. Han arbeider for å trygge virksomheten ved institusjonen. Vi har et godt forhold til Sandefjord kommune, som kjøper pasientplasser ved hjemmet. Politikere fra kommunen tok del i samlingen og styrket med det forståelse av at kommunen ønsker å støtte oss i vårt arbeid.

Tor Tjeransen er en dyktig og inspirerende pedagog og fotograf. Han tok oss med på en spennende reise til Asia. Vi fikk et inntrykk av fargerike, fremmede kulturer, hvor menigheten har stor fremgang.

Etter nok en hyggestund med noe godt å spise var det avslutning med bibelord og vel hjem til alle sammen. Noen av deltagerne fortsatte i Bugården kirke der Adventsangerne under sin dirigent, Sverre Valen, avsluttet med en konsert.

GENERALFORSAMLING 10. APRIL 2011

Åpning og velkommen: Kjell Elvejord.

Skriftord og bønn: Rolf Kvinge Sef 17 Bønn: Rolf Kvinge.

Rapporter: Foreningens rapport v/ Kjell Elvejord.

Sekretærens rapport v/ Tor Lisle. Kasserens rapport v/ Ellen May Kaspersen.

Valg: v/valgkomiteens formann Tor Tjeransen.

Formann: Kjell Elvejord.

Sekretær: Tor Lisle.

Kasserer: Richard Vagn Jensen.

Redaktør: Øivind Gjertsen.

Styremedlemmer: Marit Berglund, Tom Buskoven, Ruth Søreide, Rolv Kvinge.

Revisor: Paul Liseth.

Vedtekter: Vedtektene ble gjennomgått og visse endringer ble gjort ved punktene

2, 3, 5, 10, Se vedlagte renskrevet kopi av vedtektene.

Generalforsamlingen ble avsluttet og fortsatte i pensjonistreff.

Vedtekter (endring pr. 10.04.2011)

Før Syvendedags Adventistsamfundnets Seniorforening

- 1 Navn:** Foreningens navn skal være Syvendedags Adventistsamfundnets Seniorforening (SDA-SF)
- 2 Formål:** Foreningens formål er:
 - a) å vise interesse for medlemmene, rette fokus mot Jesus Kristus og holde kontakt medlemmene blant annet gjennom et medlemsblad
 - b) å arrangere sosiale samvær
 - c) å arrangere turer og kongresser
- 3 Område:** Foreningens geografiske medlemsområde skal være det samme som for SDA-Den norske union
Foreningens medlemmer er primært medlemmer av SDA.
Foreningen videreføring av SDA-arbeidernes pensjonistforening.
- 4 Tilhørighet:** Foreningen skal være en frivillig interesseorganisasjon nøye tilknyttet SDA, og dens virksomhet skjer i harmoni med kirkesamfundnets prinsipper og retningslinjer. Den vil også samarbeide med SDAs senior foreninger internasjonalt.

5 Medlemsskap:

- a) Åpent for alle seniorer
- b) Medlemskap betinger at den årlige medlemskontingent blir betalt

6 Kontingent: Medlemmenes årlige kontingent fastsettes av generalforsamlingen

7 **Generalforsamling:** Generalforsamlingen holdes hvert annet år på den tid og det sted styret fastsetter. Det innkalles til generalforsamling gjennom "Advent Nytt" med minst en måneds varsel. Alle medlemmer har møterett og stemmerett. Generalforsamlingen godkjenner årsoppgjør, velger foreningens tillitsmenn, fastsetter kontingent og treffer overordnede avgjørelser for foreningen. Valgkomiteen skal ha fem medlemmer, hvorav minst en skal være fra tidligere SDA-arbeidere. Beslutninger og valg av foreningens tillitsvalgte avgjøres ved simpelt flertall. Blanke stemmer teller ikke.

8 **Foreningens styre:** Styret skal bestå av syv personer: En formann, en sekretær, en kasserer en redaktør og tre styremedlemmer. Styret sammensettes med minst en valgt blant tidligere SDA-arbeidere. Det velges i tillegg to suppleanter, som innkalles etter behov. Ved eventuell permanent eller langvarig forfall mellom generalforsamlinger supplerer og konstituerer styret seg selv.

9 **Styrets oppgaver:** Styret skal forvalte foreningens anliggender i samsvar med vedtektene og generalforsamlingens vedtak, herunder treffe alle bestemmelser som i vedtektene ikke er lagt til andre organer. Styret plikter å påse at foreningens bokføring og formuesforvaltning er ordnet på betryggende måte og i samsvar med de pålegg som er gitt fra revisor.

10 **Tegningsrett og fullmakter:** Foreningens formann gis tegningsrett for foreningen, etter styrevedtak. Kassereren gis fullmakt til å disponere foreningens bankkonti, samt plikter å rapportere regelmessig til styret.

11 **Revisjon:** Det velges en revisor som arbeider etter retningslinjer som gjelder for SDA-DNU.

12 **Vedtektsendringer:** Disse vedtekter kan endres av generalforsamlingen med to tredjedels flertall.

13 **Oppløsning:** Foreningen kan oppløses av generalforsamlingen med tre firedels flertall. Ved foreningens eventuelle oppløsning tilfaller foreningens midler og verdier SDA-DNU.

Vækkelser på Vægten

Af Børge Schantz

Kirkehistorien røber at mange kirkesamfund, når de når sjette/syvende generation behøver reformation med fornyelse. Man er, som tiden går, i fare for at miste forståelsen for den egentlige grund til kirkes eksistens. Det var en interessant observation som nu afdøde professor Paul Hiebert fremsatte i Missions Antropologi foredragene.

En generel forståelse af vækkelse peger på et pinsebevægelses fænomen, hvor der lægges stærk vægt på de åndelige gaver. Andre fortolker det som et følelsesmæssig orgie opildnet af professionelle talere, hvor man skaber en sentimental fornemmelse af åndelig velvære, som dog ofte efterlader forsamlingen på samme måde, som den var før. Der er endda nogle der hævder at vækkelse er det modsatte af ansvarlig kristen opførsel. Sommetider betegnes en større tilgang til menigheden som en vækkelse. For de fleste kristne betyder vækkelse en episode hvor menigheden bliver rensset og levendegjort.

Som Syvende Dags Adventister er vi i 2011 på vej mod den syvende generation, når man antager at en generation er på 25 - 30 år. Er vi i fare for at miste forståelsen af vor eksistensberettigelse? Interessant er der at ordene vækkelse og reformation er i allerhøjeste grad på dagsordenen fra Adventist samfundets verdens ledelse i disse dage.

Vækkelser i bibelsk betydning.

I den danske/norske Bibel finder man ikke ordene vækkelse eller reformation. Dog er der begreber og begivenheder som bliver fortolket som vækkelser i forskellige sammenhænge. Biblen har mange kald til omvendelse, anger, syndsbevendelse og et nyt liv med Gud. Disse opfordringer er rettet mod det enkelte menneskes forhold til Gud, medmennesker eller samfundet som et hele. I mange tilfælde var det hele Guds folk (Israel/menigheden) der blev kaldet.

Der er vel omkring 20 tilfælde i Gamle Testamente, hvor Gud sender et kald til hele folket. Generelt var disse opfordringer fokuseret på at respektere ritualer og ceremonier i forbindelse med helligdomstjenesten som styrkede tilbedelsen af Jahwe og pegede frem til Kristus. Der var også kald til at bortkaste afguder. Kaldet til åndelig fornyelse fandt sted når der var frafald og afgudsdyrkelse blandt konger, præster og hele folket. Opfordringer var generelt at fjerne afguderne, bede om hjælp mod angribende fjender, styrke det levitiske præstedømme og rense helligdommen.

I det Nye Testamente var Johannes Døberens kald til jøder om at omvende sig og blive døbt en opfyldelse af hele det Gamle Testaments løfter om den Messias som var på trapperne (Es 40: 1-8). Man kunne kalde det en vækkelse.

Men det var mere et kald til reformation. På Pinsefestens Dag blev profetier fra Gamle Testamente også opfyldt (ApG. 2; Joel 2). (Tungetale var i dette tilfælde en praktisk nødvendighed, da forsamlingen bestod af mere end 10 forskellige sproggrupper. Det var ikke en følelsesladet oplevelse. Denne hændelse på pinsedagen gav fejlagtigt navn til de karismatiske bølger såkaldte "pinsevækkelser.")

Filips forkyndelse i Samaria var et resultat af en forfølgelse og ikke et resultat af organiseret vækkelseskampagne (Ap G. 8: 5-25).

Når det kommer til bibelske episoder med missionsfremstød, hvad vi i vort sprog vil kalde offentlige virksomheder, var der kun få af disse. Om disse enestående begivenheder kan betegnes som vækkelser er nok et fortolkningsspørgsmål?

Peter hos Kornelius i Cæsarea forkynder for første gang "officielt" evangeliet til ikke jøder (Ap. G. 10; 11: 1-18). Paulus' erfaringer i Efesos er et religiøst oprør, der på fredelig måde ender med en forkyndelse og resultater (Ap.G.19).

I Gamle Testamente er kun Jonas erfaring i Nineve (Jonas 1-4) et fremstød, hvor man direkte forkyndte for ikke jødiske folk.

Vækkelser i Kirkehistorien.

Når kirkehistorikerne opfattelse af vækkelser røber en bred fortolkning af begrebet. Man bruger ordet vækkelse med henvisninger til specielle og lokale forsøg på fornyelse i menighedens liv, et kristenliv med syndsbeholdelser samt reformationer i lære og ritualer. Ordet vækkelse er også brugt når kristne tog fat på socialt hjælpearbejde. I både det katolske og ortodokse kirkeliv tales om vækkelser når

Martin Luther

kirkerne reagerede på deres åndelige og praktiske behov ved at gå ud i samfundet og hjælpe fattige, syge, oprette skoler og missionere. Imidlertid bevarede man de religiøse idealer (fra vækkelsen) i de tilfældige nonne- og munkeklostres mure, hvor man ikke var udsat for de verdslige påvirkninger det daglige arbejde kunne gøre. Tilskyndelsen til dette arbejde var ofte baseret på et enkelt menneskes erfaring, livssyn, forkyndelse og rekruttering (Franz af Assisi, Benedikt o.a.).

Kirkehistoriens største, vidtrækkende og mest betydningsfulde vækkelser var reformationerne i det 14- 16de århundrede. Igen brugte inspirationen enkeltpersoners åndelige indsigt, forståelse af Skrifterne og karismatiske evner til at bringe bibelske reformer. Gud kaldte mænd som Wyclif, Hus, Luther, Calvin, Zwingli, m. fl. Det var igen enkeltpersoner der blev brugt til at tilvejebringe de tiltrængte reformer. De fik mange efterfølgere. I visse tilfælde blev de nye bevægelser opkaldt efter reformatorerne. Vi taler om Husiter, Zwinglianere, Lutheranere og Calvinister.

Det 18de og 19de århundrede er de store evangeliske vækkelsesperioder. De

John Calvin

har fået navne som Den Store Vækkelse (fra 1750'erne) og den Anden Vækkelse (fra 1790'erne) (1).

Generelt var det Nordamerika, hvor åndelige oplevelser fik frit løb og blev registreret. Dog var Wales og England også inde i billedet. Herfra bredte de sig til resten af verdenen. En af hovedgrundene til de amerikanske vækkelser var de europæiske kristne immigranter. De havde i europæiske hjemlande ofte levet under statskirkernes dominans med fastlagte dogmer, ritualer og gejstligheder. I deres ny hjemland, Amerika, fik de frihed og muligheder for at kunne udvikle egne doktriner, tilbedelsesformer såvel som danne uafhængige kirker.

Imidlertid finder vi de organiserede kirkesamfund også havde vækkelser. Men her blev det - inspireret fra England - et eftertryk på Bibelens autoritet, retfærdiggørelse ved tro og de troendes præsteskab. Som resultat stiftede man Bibelselskaber og blev aktive i fremmedmission (2).

I Den Anden Vækkelse i Staterne opstod nye kristne trossamfund og sekter. Blandt disse var Syvende Dags Adventisterne. I denne vækkelsesperiode

lagde man vægt på det personlige kristenliv med omvendelse, tro på Bibelen og loyalitet mod kirken. På den amerikanske scene blev såkaldte "camp-meetings" indført. Disse var ideelle for at skabe grobund for vækkelse.

Nogle af århundredets vækkelsesprædikanter var Dwight L. Moody, Ira D. Sankey, Charles Spurgeon og Charles Finney.

I Norge bliver Hans Nielsen Hauge (1771-1824) fremhævet som en forkæmper for vækkelsesidéen. I Danmark nævnes Grundvigionism og Indre Mission som resultater af vækkelser (3).

Vækkelser i 20de Århundrede.

Et evangelisk møde i 1906 på Azusa Street, Los Angeles, bliver regnet som første mønster for den mere moderne vækkelsesforståelse. Her var det unge og folk fra arbejderklassen som søgte at komme frem, få indflydelse og åndelig styrke både menighedsmæssigt og personligt. Her kunne "den lille mand" få ordet og autoritet og dermed en opmærksomhed som traditionelle kirker ikke gav dem. I begyndelsen var det som blev kendt som pinsevækkelsen, ikke bundet til noget samfund. Den opstod som en generel utilfredshed med den kristendom man oplevede i de konventionelle kirker. Pinsereølsen udviklede sig, som et fænomen med et stærk og sommetider uheldigt eftertryk på følelserne.

Den kristne verden er i dag opdelt i mere end 42.000 trossamfund, kirker og sekter. De utallige og ofte indbyrdes stridende kristne forkynnder ud fra én Bibel at der kun er én Gud og én Frelser. Splittelsen er en ømtålelig og pinlig affære for de kristne og et forvirrende vidnesbyrd til den ikke kristne. En høj procent-

del af splittelsen er forårsaget af karismatiske grupper. Det skyldes for en stor del, at man i de karismatiske menigheder har tendens til at lægge større vægt hvad man føler "ånden" siger, fremfor den bibelske vejledning. Dette har uheldigvis givet sig udslag både i valg af ledere, udformning af "doktriner" og nye trossamfund. Det var ikke altid Ordet, men "Ånden" der gav inspirationen. Den specielle trang, hvor unge vil have del i både i "nåde-gaver" og ledelse finder også sted i andre end de organiserede karismatiske trossamfund. Den berører både evangeliske, katolske og ortodokse kirker. Man regner i dag med at mere end 600 millioner af de 2.400 millioner kristne i 42.000 kristne trossamfund betragter sig selv som en eller anden form for karismatiske (4).

Et stort navn i vækkelser i den mere moderate form er Billy Graham. På alle kontinenter brugte hans grupper de meget udviklede, disponible og moderne kommunikations midler i evangeliske kampagner. Hans metoder og kristne grundsyn tjente til forbillede for alle 20ende århundredes vækkelsesmønstre (5).

Vækkelsens Elementer, Hensigter og Resultater.

Som vi har set røber Bibelens og kirkens historiens vækkelsesbegreber et uensartet forløb i de forskellige tidsaldrer, kulturer og utallige kirkesamfund. Fortolkningerne af selve begrebet vækkelse er også mangfoldige, interessante og alsidige og sommetider lidt dristige. Imidlertid er der en betydningsfuld slutning vi kan drage fra denne korte oversigt.

Vækkelse kan ikke tilvejebringes ved planlægning, forhåndsreklamere eller organisation. Den opstår spontant hos et enkelt menneske for at dække et åndeligt

Johan Huss

behov i det personlig kristenliv, i en menighed ja endog i det verdslige samfund. Den var i mange tilfælde i Gamle Testamentes tid et direkte kald fra det guddommelige til en tiltrængt reform. Det må imidlertid erkendes, at en såkaldt "vækkelse" kan fremkaldes ved menneskelige midler, rationel planlægning og programmering.

Charles Finney (1796-1875), den største vækkelses prædikant i USA, udviklede interessante simple teorier om hvorledes han brugte fænomenet "vækkelse" og opnåede resultater.

Hans evangeliske vækkelsesmøder blev i mindste detaljer planlagt og organiseret. Finney valgte efter omstændighederne det rette emne for prædikenen, gripende vidnesbyrd, passende illustrationer, tiltalende annoncering, indbydende mødested, rigtige tidspunkt og speciel sang/musik. Alt dette fremkaldte i en større harmoni en stemning som man betegnede som vækkelse. I et foredrag i 1835 afslørede han at "...en vækkelse er ikke et mirakel eller på nogen måde afhængig af et mirakel. Det er ganske enkelt et filoso-

John Wyclif

fisk (systematisk) resultat af denne rette brug af de tilstedeværende midler. Den er et filosofisk (dvs systematisk) resultat af den rette brug af de tilstedeværende midler" (6). Den form for evangeliske møder har sin berettigelse og har bragt mange mennesker til Kristus. Den bliver også genkendt i Adventist kredse. Den må, imidlertid, ikke forveksles med det spontane bibelske vækkelsesbegreb.

Vækkelse ikke er - men kan lede til - reformation.

E. G. White skrev for mere end 100 år siden. "Vækkelse og reformation er to forskellige ting. Vækkelse betegner en fornyelse af det åndelige liv, en opvækelse af sind og hjerte, en opstandelse fra den åndelige død. Reformation betyder en reorganisation, en forandring i ideer og teorier, vaner og praksis.Vækkelse og reformation har hver sin opgave at udføre i den måde de arbejder sammen på. (7).

Apostlen Paulus peger på det væsentlige og personlige i vækkelses ideen. Til Timotheus skriver han: "Derfor påmind mig om at lade den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspåbyggelse,

flamme op." (2 Tim 1: 6). Paulus tilskynder til "vækkelse" (flamme op) som et personligt kald til Timotheus som allerede havde ilden (nådegaven) i sig. Vækkelse er resultatet af Helligåndens påvirkning af det enkelte menneske. Når flere har den samme påvirkning og arbejder sammen om det opstår der hvad vi kalder en vækkelse.

Resultatet af vækkelsen kan være det enkelte kristnes forhold til Gud og personlige synder som overvindes. Det kan også være menighedens afstandstagen fra lunkenhed og frafald og dermed ruste den til ikke alene til mission, men også til deltagelse i sociale opgaver og kamp for retfærdighed for alle i samfundet omkring menigheden. Når alt kommer til alt så er vi i verdenen selvom vi ikke er af verden (John 17: 11, 14).

Måske er den bedste forståelse at vækkelse er en af Guds måder gennem Helligånden at kalde hver enkel troende til hengivelse, holde liv i sin menighed og ruste den til at udbrede Hans plan med retfærdighed og nåde.

Litteraturliste og Noter:

1. Latourette, Kenneth Scott. A History of Christianity Vol II, Harper and Row Publishers, New York 1975 pp. 827, 1019, 1036,
2. Latourette 1019
3. Latourette 1048
4. International Bulletin of Missionary Research. Vol. 35. 2011, p.29 .
5. Ahlstrom; Sydney E. A Religious History of the American People Vol II. Image Books Double Day, New York, 1975 p. 453-454
6. Ahlstrom, Vol I p. 557
7. E. G White. Review and Herald, Feb. 25, 1902

Websteder besøgt

Hhttp://dictionary.reference.com/browse/generation
Hhttp://www.biblegateway.com/topical/Revivals/Nave.
Hhttp://revivals.arkangles.com/study-ltestament.php
Hhttp://www.biblebb.com/files/REVIVAL.S.HTM.
Http://www.rapidnet.com/~jbeard/bdm/Psychology/revival.htm

DE TROFASTE

Av Øivind Gjertsen

Fra tid til annen minnes vi våre døde i Aktiv Pensjonstids spalter. Adventnytt er ellers rette plass for slike omtaler. Denne gang nevner vi Stavangermannen Børge Wathne. Han døde i sin alders fylde og i troen på Ham som kommer. Vi husker ham som en beskjeden mann. En som ikke gjorde vesen av seg selv. Men han var trofast til stede ved menighetens møter og han var fremfor alt trofast når det gjaldt Høstinnsamlingen. Denne beskjedne, gamle mannen samlet i løpet av årene millioner av kroner til misjonen.

Beløpene han fikk var ofte beskjedne, men skrittene han gikk var mange, og timene han brukte, for ikke å si dagene, var mange og lange. Han var et lysende eksempel for sine trosfeller i menigheten. Hans liv var et vitnesbyrd for oss andre. Børge Wathne var en av mange trofaste adventister. Slike som ikke nevnes så ofte, men som lever som vitnebyrd om en levende tro, og er fundamentet i menighetens liv.

Høstinnsamlingstiden var betydningsfull i Børge Wathnes. Han brukte ikke dager eller uker i dette viktige arbeidet. Måneder ble brukt og hans beskjedne appeller gjorde inntrykk på menneskene han møtte. De gav fordi han kom og minnet dem på misjonens betydning. Slik arbeidet menigheten da vi vokste opp. Når høstinnsamlingstiden kom, hadde menigheten planlagt aksjonene meget nøye. Vi ble minnet om våre forpliktelser overfor menneskene på misjonsmarken. Vi visste at de midler vi sanket inn var et

være eller ikke være for arbeidet der ute. Misjonærene på ferie understreket dette. Når vi gikk fra hjem til hjem og banket på dører, følte vi oss betydningsfulle. Vi var del av en misjonsbevegelse og vår innsats fikk direkte følger for mennesker, som levde under andre og fattigere forhold. Utfluktene på søndagene, da vi fylte lasteplanet på en lastebil og dro av sted huskes fremdeles. Og vitnesbyrds møtene om kvelden, etterat vi var kommet hjem, sveiset oss sammen.

Blant de mennesker som etter hvert legger ned vandringsstaven, finner du slike som ble adventister i en tid da det virkelig kostet å slutte seg til menigheten. Det var før fem-dagers uken, og mange mistet arbeidsplassen da de "kom med". Det kan sies om Børge og de mange navnløse, at de var trofaste adventister, slike som vi behøver i menigheten. La oss leve opp til deres eksempel.

BILDET AV PREDIKANTFLOKKEN

Øyvind Reichelt, Lillehammer, gav oss følgende informasjon i forbindelse med bildet vi tok inn på side 7 i forrige nummer av Aktiv Pensjonstid:

Predikantflokken, som du har i din artikkel, har også min mor, Edel Reichelt, i et av sine album. Bildet ble tatt under et årsmøte i Tromsø i 1939.

Øyvinds mor er nr 7 på bildet og faren, Jacob Reichelt, er nr 12. Leif Kr. Tobiassen er nr 10. Nr. 11 er Paul Frivold. Olav Frenning er nr. 13. Elias Bjaanes er nr 6. A. A. Andeassen og hans hustru er nr. 8 og 9. De to brødrene, T. Tobiassen og Chr. Tobiassen, er nr 1 og 2, mens 3-5 nok er "ledende brødre" fra Divisjon og Generalkonferens.

Skip i natten

Fortsettelse fra side 5

møttes og sagt hallo. Så ble det avskjed.

La oss bruke konvoi - bildet. Vi kunne kanskje si at vi i menighetssammenheng, er som skip i konvoi. Vi møtes nesten som skip i natten. I mange tilfeller blir det bare med en kort hilsen, et vennlig hallo, før vi fortsetter reisen. Samværet i menigheten må bli noe mer enn dette. Vi har ansvar for hverandre. Ingen må etterlates ensomme under reisen. Vi har ansvar for å vise omfattende omsorg for hverandre. Menigheten, eller konvoien om du vil, er under stadige angrep fra den onde. Enkeltindivider står sterkere når de er en del av en større sammenheng.

Vi var "expatriates" de årene vi virket på misjonsarbeidet. Noen av oss ble ikke "expats" for alltid. Vi vendte tilbake til hjemlandet og skapte oss et liv her hjemme, stadig i samfunnets tjeneste. Andre fortsatte expat-tilværelsen. Dette ble Karis og Jans livserfaring. Dette har de betalt en høy pris for. Det koster nemlig å forbli trofaste mot samfunnets kall. Mange opplevelser og følelsen av å ha hatt et veldig rikt liv teller med, men

hjemlandets gleder ble ikke med på veien. I dag bor Jan og Kari flere steder. I skrivende stund installerer de seg i en ny-innkjøpt leilighet i Drammen. Dette blir kanskje sommerhjemmet deres, mens vintrene kommer til å bli tilbrakt der temperaturen er bedre. Om noen dager drar de videre. Pensjonert, men fremdeles er Jan "et hode høyere enn alt folket" og opptatt av lederrollen Guds sak fremdeles betror ham. Det var oppmuntrende å møte min gamle venn og det tjener menigheten til ære at den 76 år gamle Jan blir nyttet i viktige oppgaver. Vi ønsker Jan og Kari alt godt.

Skip som møtes i natten. En forfatter beskrev menneskenes liv på denne måten. Vi møtes et øyeblikk for deretter å seile videre på livets hav. Et kort møte, og siden avskjed. Felles minner, som deles når vi møtes og som etter at vi har sagt far vel, lagres i minneboka.

Husk at en dag skilles våre veier for godt. I alle fall i denne verden. Harald Askeland sier det slik:

*Ein gamal ven er død
eg ser han klårt
langt borte.*

Aktiv Pensjonstid

Organ for Syvendedags Adventistsamfunnets Seniorforening (SDA-SF)

Postadresse i Norge: Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kjell Elvejord
Sportsveien 39, 3224 Sandefjord.
Telefon: 33 42 30 69
E-post: kjlvej@online.no

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivindgjertsen@gmail.com

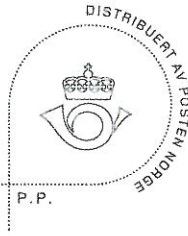
Gaver sendes til kassererens adresse.

Sekretær: Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo
Telefon: 22 75 57 56
E-post: tor.kari@lisle.no

Kasserer: Richard Vagn Jensen
Glimmerveien 3, 3340 Åmot
Mobil 924 93 322
E-post: richard.vagn.jensen@adventist.no

Bankgirokonto: 1135 11 20438

B
ØKONOMI
ÉCONOMIQUE

NORGE

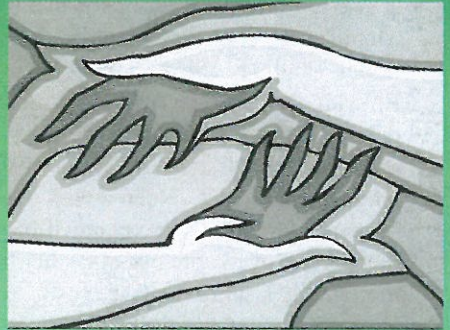
P.P.

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
V/for Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo
Tlf. 22 75 57 56

HENDENE

Av Reidun Norleman Endresen

Hendene taler sitt språk uten ord,
men med alle rike nyanser
risser de varige dype spor
i menneskets sinn og sanser

Hender som foldes i stille bønn,
hender som stryker deg mildt over håret.
Hender som favner en elsket sønn
og tørker en blinkende tåre.

Hender som vinker glad mot en datter
og varsomt tar et barn i favn.
Hender som kan vende gråt til latter,
som stiller lengsel og minsker savn.

Hender i arbeid, i slit og strev
gir sterke linjer i livets vev.
Hender som trøster og lindrer smerte,
mens tankene går fra hjerte til hjerte.

Hender med omsorg, hender så varme,
Med trøst til den sørgende, brød til den arme.
Hender i takk til en kjærlig Skaper,
som vinner for meg, der hvor jeg taper.